

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ludmily Valentové, soudkyň JUDr. Lenky Matyášové, JUDr. Marie Turkové a soudců JUDr. Jakuba Camrdu a JUDr. Jiřího Pally v právní věci žalobce: **T. I.**, práv. zastoupen JUDr. Zdeňkou Beranovou, advokátkou se sídlem Dvoulky 145/2690, 100 00, Praha 10, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Ostravě ze dne 8. 9. 2008, č. j. 61 Az 12/2008 – 27,

t a k t o :

- I. Usnesení Krajského soudu v Ostravě ze dne 8. 9. 2008, č. j. 61 Az 12/2008 – 27 **se zrušuje** a věc **se mu vrací** k dalšímu řízení.
- II. Odměna advokátky JUDr. Zdeňky Beranové, se sídlem Dvoulky 145/2690, 100 00, Praha 10 **se určuje** částkou 4800 Kč. Tato částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do šedesáti dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

O d ů v o d n ě n í :

Krajský soud v Ostravě výše označeným usnesením odmítl žalobu žalobce (dále „stěžovatel“) podanou proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 2. 2008, č. j. OAM-116/VL-07-12-2008. Přezkoumávaným rozhodnutím žalovaného byla žádost stěžovatele shledána

nepřípustná podle ustanovení § 10a písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), a řízení o udělení mezinárodní ochrany bylo podle ustanovení § 25 písm. i) zákona o azylu zastaveno.

Ze soudního spisu vyplynulo, že stěžovatel napadl rozhodnutí správního orgánu žalobou, ve které dále žádal o ustanovení advokáta a navrhoval přiznání odkladného účinku žaloby. V reakci na žádost stěžovatele o ustanovení bezplatného právního zástupce krajský soud stěžovateli dne 12. 3. 2008 usnesením č. j. 61 Az 12/2008 - 16 ustanovil pro řízení o žalobě zástupce z řad advokátů, JUDr. Radima Vicherka.

Usnesením ze dne 21. 4. 2008, č. j. 61 Az 12/2008 - 21, vyzval krajský soud právního zástupce, aby ve lhůtě 15 dnů od doručení usnesení opravil a doplnil žalobu podle uvedeného poučení. Zástupci stěžovatele bylo toto usnesení doručeno dne 28. 4. 2008. Žaloba byla doplněna ve lhůtě dne 13. 5. 2008. Krajský soud žalobu odmítl z důvodu neodstranění vad podání - žaloby, neboť shledal podání zejména ve vztahu k žalobním bodům příliš obecné a nekonkrétní.

Proti tomuto rozhodnutí podal stěžovatel včas kasační stížnost doručenou krajskému soudu dne 22. 10. 2008. Současně požádal o ustanovení bezplatného právního zástupce. Usnesením krajského soudu č. j. 61 Az 12/2008 - 40 ze dne 1. 12. 2008 byla ustanovena stěžovateli advokátka a stěžovatel byl vyzván k doplnění kasační stížnosti ve lhůtě jednoho měsíce, a to stran rozsahu a specifikace důvodů, ze kterých je rozhodnutí soudu napadáno.

Kasační stížnost stěžovatel včas doplnil dne 27. 12. 2008; uvedl, že byla podána z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) a e) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen s. ř. s.). Navrhl, aby bylo napadené usnesení zrušeno a věc byla vrácena soudu k dalšímu projednání.

Kasační stížnost je důvodná.

Nejvyšší správní soud považuje za vhodné předeslat, že není jeho úkolem znovu komplexně posuzovat otázku, zda stěžovateli měl či neměl být žalovaným azyl přiznán, nýbrž má posoudit, zda předchozí řízení trpělo vadami spadajícími pod vymezení v § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. tvrzenými v kasační stížnosti, popřípadě některými dalšími vadami, k jejichž přezkumu je Nejvyšší správní soud povolán v řízení zahájeném podanou kasační stížností z úřední povinnosti. Úkolem Nejvyššího správního soudu tedy je přezkoumat správnost postupu použitého krajským soudem.

Není sporu o tom, že řízení ve správním soudnictví je plně ovládáno zásadou dispoziční a je na žalobci, zda proti rozhodnutí správního orgánu jímž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují jeho práva nebo povinnosti, podá žalobu u soudu či nikoliv. Je pouze na žalobci, aby v případě, kdy se bude domáhat ochrany svých práv žalobou u soudu, v této žalobě jasně vymezil, které výroky správního rozhodnutí napadá a v žalobních bodech pak specifikoval, z jakých skutkových a právních důvodů považuje napadené výroky rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné (§ 71 s. ř. s.). Nejvyšší správní

soud si je vědom toho, že ve věci nyní projednávané, vymezení žalobních bodů je velmi kuse formulováno, zásadně však nelze vidět důvod, který by její projednatelnosti bránil. Z žaloby je minimálně zřejmé, že stěžovatel nesouhlasí s posouzením stran § 12 a § 91 zákona o azylu, zejména výslovně namítá, že správní orgán nehodnotil vůbec, zda jsou u stěžovatele dány důvody pro vyslovení překážky vycestování. Lze tak konstatovat, že stěžovatel konkrétní žalobní námitku minimálně v tomto směru uplatnil, není přitom rozhodné, zda ji lze či nelze v předmětné věci, považovat za relevantní; takový závěr lze učinit teprve poté, kdy napadené rozhodnutí soud přezkoumá.

Při shrnutí výše uvedených skutečností dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že stěžovatel vymezil meze a rozsah přezkumné činnosti soudu způsobem dostačujícím. Bylo-li možno z obsahu podané žaloby, jakož i z obsahu správního spisu, který měl soud k dispozici nepochybně, že žaloba byla podána včas, žalobce byl řádně označen, byly zřejmé důvody z nichž je žaloba podána, jakož i to, čeho se domáhá, není nikterak odůvodněn takový formalistický přístup, který krajský soud uplatnil. Nejvyšší správní soud tak uzavírá, že byl opravný prostředek podaný stěžovatelem projednatelný a soud mohl napadené rozhodnutí žalovaného přezkoumat.

Podle přesvědčení Nejvyššího správního soudu – a ve shodě s konstantní judikaturou Ústavního soudu (viz např. nálezy sp. zn. II. ÚS 738/2000) – je nutno vycházet především ze skutečnosti, že smyslem procesních podmínek řízení obecně je snížení entropie (neurčitosti) při uplatňování práv, resp. pravomocí, časové omezení stavu nejistoty v právních vztazích a urychlení procesu rozhodování s cílem reálného dosažení zamýšlených cílů. Stanovení těchto podmínek proto musí být provedeno transparentně, srozumitelně a předvídatelným způsobem a nesmí být zejména zneužíváno k tomu, aby v praxi docházelo k denegatio iustitiae (odepření spravedlnosti).

Přezkum Nejvyššího správního soudu v projednávané věci směřoval k otázce, zda intenzita nedostatků podání (žaloby) dosáhla té míry, při níž je veřejný zájem na co nejširším přístupu ke spravedlnosti převážen zájmem na efektivním fungování této spravedlnosti, jež je podmíněno také nepřetížeností soudů meritorním přezkoumáváním podání, u nichž například není patrné, proti čemu směřují, tedy z jakého zákonného důvodu se spravedlnosti dovolávají nebo čeho se jimi účastník domáhá. Při takto nastolené otázce nezbylo Nejvyššímu správnímu soudu než rozhodnout, že posuzované podání této intenzity nedosáhlo.

Nejvyšší správní soud s ohledem na výše uvedené dospěl k závěru, že usnesení Krajského soudu v Ostravě, kterým byla žaloba odmítnuta, je nezákonné, a proto podle ustanovení § 110 odst. 1 s. ř. s. napadené rozhodnutí krajského soudu zrušil a věc vrací tomuto soudu k dalšímu řízení.

Stěžovateli byla pro toto řízení před soudem ustanovena soudem advokátka; v takovém případě platí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát (ustanovení § 35 odst. 8 s. ř. s., ustanovení § 120 s. ř. s.). Soud proto určil odměnu advokátky částkou 2 x 2100 Kč za dva úkony právní služby – převzetí a přípravy zastoupení a doplnění kasační stížnosti a 2 x 300 Kč paušální náhrady hotových výdajů, v souladu s ustanovením § 9 odst. 3 písm. f), ustanovením § 7, ustanovením § 11 odst. 1 písm. b) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění

pozdějších předpisů; celkem tedy odměna advokátky činí 4800 Kč. Tato částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do šedesáti dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 26. března 2009

JUDr. Ludmila Valentová
předsedkyně senátu